

REGELING SCHULDHULPVERLENING GEMEENTE MAASTRICHT 2017 E.V.

Gezien het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 12 juni 2017; korr.no. 2017-18079;

Wettelijke grondslag(en) of bevoegdheid waarop de regeling is gebaseerd

- de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening, artikel 3 in samenhang met artikel 2
- de Algemene wet bestuursrecht, artikel 4:81, eerste lid
- de Algemene maatregel van bestuur tot invoering van een afkoelingsperiode voor natuurlijke personen ter stabilisering van hun financiële situatie (Besluit breed moratorium)

Artikel 1. Begripsbepalingen

In deze regeling wordt verstaan onder:

- a. De gemeente: de gemeente Maastricht;
- b. De Wet: Wet gemeentelijke schuldhulpverlening (Wgs);
- c. Aanvraag: de aanvraag om te worden toegelaten tot de schuldhulpverlening;
- d. Het college: college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht;
- e. Inwoner: ingezetene die op grond van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens bij de gemeente Maastricht is ingeschreven;
- f. Schuldhulpverlening: het ondersteunen bij het vinden van een adequate oplossing gericht op aflossing van schulden indien redelijkerwijs is te voorzien dat een natuurlijke persoon niet zal kunnen voortgaan met het betalen van zijn schulden en/of vaste lasten of indien hij in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen, alsmede de preventie van schulden en de nazorg.
- g. WSNP: Wet schuldsanering natuurlijke personen.
- h. Verzoeker: persoon die zich tot het college wendt voor schuldhulpverlening.
- i. Belanghebbende: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken.

Artikel 2. Doelgroep gemeentelijke schuldhulpverlening

1. Inwoners van 18 jaar en ouder kunnen zich tot het college wenden voor schuldhulpverlening.
2. Inwoners die ondernemer zijn en te maken hebben met bedrijfsschulden, kunnen zich tot het college wenden voor informatie en advies op het gebied van schuldenproblematiek.

Artikel 3. Verzoek tot schuldhulpverlening

Het verzoek kan schriftelijk worden ingediend bij het college.

Artikel 4. Screening, Wacht- en doorlooptijden

1. Er wordt gestreefd naar een maximale wachttijd tussen het moment dat iemand zich aanmeldt met een hulpvraag en het moment dat screening schuldhulpverlening plaatsvindt van 10 werkdagen.
2. Bij een spoedsituatie, te weten dreigende ontruiming of dreigende afsluiting van gas, licht of water, geldt een maximale wachttijd van drie werkdagen.
3. Bij binnenkomst verzoek tot schuldhulpverlening wordt aanmelder dezelfde dag, doch uiterlijk binnen 2 werkdagen, telefonisch benaderd wanneer dat mogelijk is. Wanneer aanmelder telefonisch niet bereikbaar is wordt een mail gestuurd.
4. Wanneer iemand zich afmeldt voor het geplande screeningsonderzoek wordt een nieuwe datum gepland en wordt wanneer mogelijk de reden voor het niet verschijnen met de aanmelder besproken en voor zover bekend worden andere hulpverlenende instanties waarbij cliënt bekend is op de hoogte gebracht van de afmelding en de nieuw geplande datum.
5. Wanneer iemand zonder afmelding niet verschijnt, wordt contact opgenomen om de cliënt de reden voor het niet verschijnen te achterhalen en te motiveren om bij een volgende afspraak wel te verschijnen en om de reden voor het niet verschijnen te achterhalen. Daarnaast wordt contact opgenomen met andere hulpverlenende instanties waarbij cliënt bekend is.
6. Wanneer iemand zich binnen 12 maanden meldt voor een aanvraag schuldhulpverlening en de screening heeft plaatsgevonden 6 maanden of korter voorafgaand aan de aanvraag, dan hoeft er geen nieuwe screening schuldhulpverlening te worden ingezet. De 'oude' screening wordt dan

gebruikt om de aanvraag verder in behandeling te nemen. Is de screening ouder dan 6 maanden, dan dient een nieuwe screening te worden afgenomen.

7. Aanmelder krijgt inzicht in de verwachte doorlooptijden. Waarbij geldt dat de overdrachtsperiode (doorlooptijd) tussen de overdracht van de frontoffice naar de backoffice voor de start van een minnelijke schuldregeling (120 dagen regeling) maximaal 10 werkdagen is.

Artikel 5. Aanbod van schuldhulpverlening

1. Het college verleent aan verzoeker schuldhulpverlening indien het college schuldhulpverlening noodzakelijk acht. Indien de noodzaak niet aanwezig wordt geacht door het college, kan een aanvraag worden geweigerd.
2. Het aanbod schuldhulpverlening kan bestaan uit de volgende onderdelen:
 - Informatie- en advies
 - Betalingsregelingen
 - Crisisinterventie
 - Budgetbeheer
 - Budgetcoaching
 - Herfinanciering
 - Stabilisatietraject
 - Schuldregeling: schuldbemiddeling of saneringskrediet
 - Breed en smal moratorium
3. Welk onderdeel of combinatie van onderdelen kan worden aangeboden en óf schuldhulpverlening wordt aangeboden hangt onder meer af van de situatie van de verzoeker, de doelstelling van de schuldhulpverlening en de voorwaarden van de betreffende onderdelen.
4. Alvorens een schuldregeling wordt getroffen, worden inkomsten en uitgaven van belanghebbende in evenwicht gebracht: stabilisatie. Het (breed) moratorium kan worden ingezet om stabilisatie of schuldregeling mogelijk te maken.

Artikel 6. Verplichtingen

1. Verzoeker of belanghebbende doet aan het college op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling van alle feiten en omstandigheden waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze van invloed kunnen zijn op de schuldhulpverlening.
2. Verzoeker of belanghebbende is verplicht aan het college desgevraagd de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van schuldhulpverlening. Hieronder wordt in ieder geval verstaan:
 - a. Het nakomen van gemaakte afspraken in het kader van schuldhulpverlening;
 - b. Het tijdig inleveren van voor de schuldhulpverlening noodzakelijke bewijsstukken. Hiervoor geldt dat altijd één hersteltermijn wordt geboden na verzuim;
 - c. Geen nieuwe schulden of financiële verplichtingen aangaan;
 - d. Het zich houden aan alle bepalingen en voorwaarden als genoemd in de overeenkomsten tot stabilisatie, schuldregeling en budgetbeheer;
 - e. Het actief deelnemen aan een cursus of cursussen en financiële coaching en training die gericht zijn op het voorkomen van (nieuwe) schulden;
 - f. Zoveel mogelijk afloscapaciteit creëren door het verruimen van inkomen, inzetten van beschikbaar vermogen en het minimaliseren van uitgaven, en deze afloscapaciteit te gebruiken ter delging van de schulden.

Artikel 7. Weigeringsgronden

1. Het college kan besluiten om schuldhulpverlening te weigeren. Het college besluit in ieder geval de schuldhulpverlening te weigeren indien:
 - a. Verzoeker één of meerdere verplichtingen als genoemd in artikel 5, niet of in onvoldoende mate is nagekomen;
 - b. Verzoeker voor de tweede keer niet is verschenen op een afspraak zonder hierover vooraf te berichten;
 - c. Verzoeker niet heeft aangetoond gemotiveerd te zijn om de onderliggende oorzaak van de schulden te willen oplossen, bijvoorbeeld door de naar het oordeel van het college benodigde hulpverlening te zoeken en te aanvaarden;

- d. Verzoeker zich misdraagt ten opzichte van medewerkers die zijn belast met de uitvoering van schuldhulpverlening;
 - e. Verzoeker in staat is om zijn schulden zelf te regelen;
 - f. Verzoeker niet behoort tot de in artikel 2 beschreven doelgroep van gemeentelijke schuldhulpverlening;
2. Alvorens ingevolge lid 1 te besluiten tot weigering, wordt verzoeker eenmaal een redelijke hersteltermijn geboden om alsnog, binnen de gestelde termijn, de gevraagde informatie te verstrekken en/of medewerking te verlenen.

Artikel 8. Beëindiginggronden

Onverminderd de overige bepalingen in deze regeling, kan het college besluiten tot beëindiging van de schuldhulpverlening. Het college besluit in ieder geval om de schuldhulpverlening te beëindigen indien:

- a. Belanghebbende niet of in onvoldoende mate heeft voldaan aan één of meerdere verplichtingen als genoemd in artikel 5;
- b. Belanghebbende binnen een half jaar voor de derde keer niet is verschenen zonder afmelding op een afspraak, zonder afmelding binnen de onderdelen schuldhulpverlening benoemd in artikel 5 lid 2;
- c. Het minnelijke traject tot schuldregelen niet is geslaagd, omdat één of meerdere schuldeisers geen medewerking verlenen en de WSNP geen mogelijkheid is;
- d. Er een WSNP-verklaring is afgegeven, tenzij naar het oordeel van het college budgetbeheer en/of financiële coaching en training noodzakelijk is;
- e. Het besluit is genomen op grond van gegevens die nadien blijken onjuist te zijn en, waren de juiste gegevens bekend geweest, een ander besluit zou zijn genomen;
- f. Belanghebbende is komen te overlijden;
- g. Belanghebbende niet langer inwoner is van de gemeente Maastricht en er nog geen minnelijke schuldbemiddeling tot stand is gekomen;
- h. Belanghebbende zich misdraagt ten opzichte van medewerkers die zijn belast met de uitvoering van schuldhulpverlening;
- i. Belanghebbende in staat is om zijn schulden zelf te regelen;
- j. De geboden hulp, gelet op de persoonlijke omstandigheden van de belanghebbende, niet (langer) passend is;
- k. Belanghebbende zich niet naar vermogen inspant om de onderliggende oorzaak van de schuldenproblematiek op te lossen;
- l. Belanghebbende zelf verzocht heeft om het traject schuldhulpverlening te beëindigen;
- m. Het minnelijk traject schuldhulpverlening is geslaagd en doorlopen.

Artikel 9. Hardheidsclausule

1. Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de verzoeker of belanghebbende afwijken van de bepalingen van deze regeling, indien toepassing van deze regeling tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.
2. In gevallen waarin deze regeling niet voorziet, beslist het college.

Artikel 10. Inwerkingtreding

Deze regeling treedt in werking met ingang van de dag nadat de regeling bekend is gemaakt.

Artikel 11. Citeertitel

Deze regeling wordt aangehaald als: Regeling schuldhulpverlening 2017 en verder, gemeente Maastricht.

Aldus besloten door het college van burgemeester en wethouders van Maastricht d.d. 12 juni 2017.

De secretaris,
P. Buijtels.

De burgemeester,
J.M. Penn-te Strake.

TOELICHTING REGELING SCHULDHULPVERLENING GEMEENTE MAASTRICHT 2017 E.V.

Artikel 1

De in dit artikel opgenomen definities zijn grotendeels gebaseerd op artikel 1 van de Wgs.

Artikel 2.

Doelgroep gemeentelijke schuldhulpverlening Schuldhulpverlening staat in beginsel open voor alle inwoners van Maastricht van 18 jaar en ouder. De wet gemeentelijke schuldhulpverlening is breed toegankelijk en is daarom ook toegankelijk voor Burgers met zakelijke schulden en zelfstandige ondernemers. Hierbij moet wel worden vermeld dat de toegang tot de schuldhulpverlening niet moet worden verward met de toegang tot de minnelijke schuldregeling.

Zelfstandigen kunnen geen aanspraak maken op een minnelijke schuldregeling vanuit de gemeente, omdat zij géén natuurlijke personen zijn en voor hen andere rechtsmiddelen bestaan (zoals herfinanciering van het bedrijf).

Schuldhulpverlening voor zelfstandigen kan afhankelijk van de situatie betekenen dat weliswaar geen minnelijke schuldregeling kan worden aangeboden, maar wel ondersteuning met het stabiliseren van de financiële situatie.

Naast de schuldhulpverlening kan ook een beroep worden gedaan op het Besluit bijstandverlening zelfstandigen (Bbz).

Een minnelijke schuldregeling staat niet open voor deze doelgroep. Indien het niet mogelijk is in het geval van oplopende schulden een krediet bij een bank te krijgen, dan kan een zelfstandige een beroep doen op het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen (Bbz). In het kader van de Bbz wordt de levensvatbaarheid van de onderneming onderzocht. In het geval van levensvatbaarheid wordt veelal besloten tot het verstrekken van (extra) bedrijfskapitaal, waarmee de schulden worden geherfinancierd. Een minnelijke schuldregeling vanwege problematische schulden is dan niet meer aan de orde. Indien de onderneming niet levensvatbaar is zal de zelfstandige vaak geen andere mogelijkheid resten dan de bedrijfsactiviteiten te staken. Na het feitelijk stoppen met de onderneming en uitschrijving bij de Kamer van Koophandel, kan de ex-zelfstandige zich wenden tot de gemeente voor schuldhulpverlening in brede zin dus ook voor schuldregeling (minnelijke regeling). Bij gehuwden of geregistreerde partners met een verbintenis in gemeenschap van goederen kan een schuldregeling alleen voor beide echtgenoten worden opgezet. Zij moeten gezamenlijk een verzoek indienen dat door beiden ondertekend dient te zijn. De schuldregeling voor alle schulden van beide partners op basis van een gezamenlijke afloscapaciteit is van toepassing op beide echtgenoten.

Bij een huwelijk met huwelijkse voorwaarden is de hoofdregel dat er twee aparte aanvragen worden ingediend. Wanneer echter alle schulden op beide partners verhaald kunnen worden en er sprake is van een afloscapaciteit die voor beiden gezamenlijk gelijk is aan die voor ieder afzonderlijk opgeteld, dan kan op praktische gronden worden gehandeld als bij een echtpaar gehuwd in gemeenschap van goederen.

In het geval één van de echtelieden van gehuwden of geregistreerde partners in gemeenschap van goederen permanent in een AWBZ instelling verblijft, dienen beide partners tegelijkertijd een afzonderlijk verzoek tot schuldhulpverlening in te dienen. Dit in verband met beider en wederzijdse aansprakelijkheid.

Artikel 3. Verzoek tot schuldhulpverlening

Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 4. Screening , Wacht- en doorlooptijden

Een onderdeel van het aanvraagproces en dus de kwaliteit van de dienstverlening is de lengte van de wacht- en doorlooptijd.

De maximale wachttijd is een termijn van orde. Daarmee wordt bedoeld dat er geen sancties zijn voor het overschrijden van de wachttijd, maar wel dat het een doelstelling moet zijn.

De wachttijd is de periode tussen het moment dat een persoon zich wendt tot de gemeente (of de uitvoerende schuldhulpverleningsorganisatie) voor schuldhulpverlening en het eerste gesprek waarin de hulpvraag wordt vastgesteld.

Korte wachttijden dragen bij aan het voorkomen en beheersen van schulden. Daarnaast is een schuld-eiser eerder bereid om mee te werken daags na het ontstaan van een vordering, dan na een lange periode van wachten.

De Wgs schrijft voor dat de wachttijd maximaal vier weken mag zijn en bij crisissituaties(b.v. dreigende huisuitzetting) is dit maximaal drie (werk)dagen. Gemeente Maastricht hanteert een wachttijd van 10 werkdagen, waarbij binnen 10 werkdagen na de eerste melding een screening gevolgd door een screeningsgesprek (waarin de hulpvraag wordt vastgesteld) plaatsvindt.

De burger krijgt daarnaast inzicht in de doorlooptijd van zijn of haar schuldhulpverleningstraject. Hoe korter, hoe beter is het devies. Een korte doorlooptijd biedt perspectief voor de burger en voorkomt een negatief effect op het moreel van de burger. Zoals eerder gesteld heeft dit ook een positief effect

op de welwillendheid van schuldeisers om mee te werken aan een schuldregeling. Immers, snelle schuldbemiddeling biedt ook hen perspectief op de aflossing van de schuld. Voor de algemene doorlooptijd is geen termijn vastgesteld, omdat die per klant kan verschillen. Zo maakt het verschil uit of enkel sprake is van een financieel probleem of dat ook sprake is van problemen als verslaving of psychische problemen. Ook de aard van de schulden speelt een rol. Sommige schulden zijn niet direct op te lossen. Verder heeft de klant zelf ook een grote invloed op de doorlooptijd. Wanneer klanten kampen met fysieke problemen of weinig tot geen inzicht heeft in zijn eigen administratie kan dit van invloed zijn bij bijvoorbeeld het (tijdig) aanleveren van stukken, hetgeen weer van invloed is op de doorlooptijden van een traject. Ook de gemeente zelf heeft invloed op de snelheid van het proces, bijvoorbeeld als er sprake is van een re-integratietraject (eventuele inkomen groeit, waardoor aflossingscapaciteit en doorlooptijden toenemen). Op de aspecten waar de gemeente invloed op heeft, wordt actief gestuurd om de wacht- en doorlooptijden zo kort mogelijk te houden. Zo geldt dat wanneer een dossier vanuit de frontoffice (intake-fase) wordt overgedragen naar de backoffice voor de start van een minnelijke regeling, sprake is van een doorlooptijd van maximaal 10 werkdagen.

Artikel 5. Aanbod van schuldhulpverlening

In artikel 2 is aangegeven dat het college schuldhulpverlening verleent indien het college schuldhulpverlening noodzakelijk acht. Op deze manier wordt enerzijds recht gedaan aan het beleidsmatige uitgangspunt van de eigen verantwoordelijkheid. Daar waar de inwoner in staat moet worden geacht om de (dreigende) schuldenproblematiek zelf aan te pakken en te regelen, kan schuldhulpverlening achterwege blijven. Anderzijds wordt met artikel 2 recht gedaan aan het beleidsmatige uitgangspunt dat schuldhulpverlening selectief en gericht ingezet dient te worden. Daar waar sprake is van een schuldenpakket dat zich niet laat regelen in combinatie met een onregelbare verzoeker, kan een aanvraag worden geweigerd.

Lid 1 t/m 3 tonen de kern van de schuldhulpverlening: een gerichte en selectieve toepassing van schuldhulpverlening. Het gaat om maatwerk.

Als het college besluit om een aanbod schuldhulpverlening te doen, dan is de inzet van verschillende onderdelen schuldhulpverlening mogelijk. Waar mogelijk worden de onderdelen afgestemd op de situatie van de verzoeker. Andere factoren die onder andere een rol kunnen spelen bij de afweging zijn:

- Uitkomst screeningsinstrument Mesis en daaropvolgend screeningsgesprek
- zwaarte en omvang van de schulden (zijn de schulden regelbaar?);
- houding en gedrag (regelbare schuldenaar?);
- psychosociale situatie van verzoeker;
- eventueel eerder gebruik van schuldhulpverlening.

In het geval een van beide partners niet rechtmatig in Nederland verblijft kan er geen minnelijke schuldregeling worden opgestart. Bij de berekening van de afloscapaciteit kan er geen rekening worden gehouden met de niet rechthebbende en is de inkomensgrondslag gebaseerd op een alleenstaande. Dit terwijl er natuurlijk wel kosten worden gemaakt voor zaken zoals kleding en voedsel. Wel kan er advies en informatie gegeven worden over het zelf regelen en aflossen van schulden. Wanneer mogelijk kan ook een stabilisatietraject worden ingezet, waarbij ondersteund kan worden in de balans tussen inkomsten en uitgaven. Ook als de verzoeker één of meerdere kinderen heeft die niet rechtmatig in Nederland verblijven is er geen minnelijke regeling mogelijk.

Bij niet saneerbare schulden kan een schuldeiser niet worden gedwongen mee te werken aan een minnelijk traject schuldregeling. Minnelijke schuldregeling is daardoor uitgesloten. Onder niet saneerbare schulden vallen onder meer bepaalde verkeersboetes en schulden die zijn ontstaan door fraude. Wel kan er advies en informatie gegeven worden over het zelf regelen en aflossen van schulden. Wanneer mogelijk kan ook een stabilisatietraject worden ingezet, waarbij ondersteund kan worden in de balans tussen inkomsten en uitgaven

Wanneer de verzoeker een vordering betwist of er nieuwe schulden te verwachten zijn, is het niet mogelijk om te bemiddelen tussen schuldeisers en belanghebbende. Wel kan er advies en informatie gegeven worden over het zelf regelen en aflossen van schulden. Wanneer mogelijk kan ook een stabilisatietraject worden ingezet, waarbij ondersteund kan worden in de balans tussen inkomsten en uitgaven.

Lid 4 behandelt het doel van de stabilisatie. Het breed moratorium was niet voorzien in het oorspronkelijke wetsvoorstel Wgs. Tijdens de behandeling van de wet is er vanuit de Tweede Kamer op aangehouden om de mogelijkheid van een moratorium in de wet op te nemen. Dit heeft tot verschillende voorstellen geleid, waarbij op 30 juni 2011 een amendement is aangenomen, dit heeft geleid tot het huidige artikel 5 Wgs. Een breed moratorium moet, zo luidt de toelichting op het amendement, worden gezien als uiterste middel om een oplossing in een stabilisatie of een minnelijk traject te bewerkstelligen. Het instrument mag daarom niet te lichtvaardig of te vroeg in het proces van schuldhulpverlening worden ingezet. De schuldhulpverlening moet moeite hebben gedaan om schuldeisers te overtuigen

hun invorderingsmaatregelen tijdelijk op te schorten. Een moratorium mag alleen worden afgekondigd als het voor de schuldhulpverlening noodzakelijk is en de andere beschikbare instrumenten om tot hulpverlening te komen onvoldoende soelaas hebben geboden.

De Algemene maatregel van bestuur (AMvB) tot invoering van een afkoelingsperiode voor natuurlijke personen ter stabilisering van hun financiële situatie, plaatst het breed moratorium nadrukkelijk binnen de schuldhulpverlening zelf. Het breed moratorium is een instrument dat kan worden ingezet voor natuurlijke personen in een financieel instabiele situatie, mits men tot de schuldhulpverlening is toegelaten. Het College zal moeten onderzoeken of de inzet van het instrument noodzakelijk is, nu zij de enige is die de rechtbank om afkondiging van een breed moratorium kan verzoeken. De aanvrager kan omwille hiervan het College niet dwingen een breed moratorium aan te vragen. Zowel het College als aanvrager moeten voldoen aan de in de AMvB gestelde voorwaarden. Het College zal daarnaast ook degene zijn die na de inzet van het moratorium samen met de schuldenaar acties zal moeten uitzetten om tot een financieel stabiele situatie te komen. De afkoelingsperiode raakt ook de rechten van de schuldeisers. Hun bevoegdheden tot incasso en executie worden bij inzet van een breed moratorium tijdelijk opgeschort (artikel 5 eerste lid, Wgs en artikel 10 eerste lid van dit besluit). Daarbij zijn ook zij gebaat bij een snel herstel van de financiële stabiliteit, zodat zicht ontstaat op de aflossingsmogelijkheden van de schuldenaar en de vaak al beperkte afloscapaciteit. In die zin is een succesvolle afronding van een breed moratorium door financiële stabilisering óók in het belang van schuldeisers.

Artikel 6. Verplichtingen

Lid 1

Op grond van dit artikel rust op de verzoeker de verplichting om desgevraagd of uit eigen beweging de gemeente te informeren over alles wat van belang is voor schuldhulpverlening. Tevens dient de verzoeker op verzoek de medewerking te verlenen die nodig is voor de uitvoering van de schuldhulpverlening. De aangeleverde gegevens dienen door het college onderzocht te worden op juistheid en volledigheid.

Lid 2

Naast de in lid 1 genoemde inlichtingenplicht dient de verzoeker alle medewerking te verlenen die nodig is voor de uitvoering van schuldhulpverlening waaronder een traject financiële coaching en training. De onder a t/m f genoemde lijst verplichtingen is niet limitatief. Afhankelijk van het product en de situatie van de klant kunnen aanvullende verplichtingen gelden. Het traject financiële coaching en training loopt parallel aan het traject waarin de schulden daadwerkelijk geregeld worden. Het traject financiële coaching en training richt zich op het verwerven van financiële vaardigheden om nieuwe schulden in de toekomst te voorkomen. Het maakt dan ook een integraal onderdeel uit van een traject schuldhulpverlening. Gemaakte afspraken binnen het traject financiële dienstverlening zijn van essentieel belang. Het betreft hier oproepen van consultants, gemaakte afspraken tussen belanghebbende en consultant en deelname aan cursussen waarvoor de consultant de cliënt heeft opgegeven. Onder actieve deelname aan een cursus wordt onder meer verstaan: tijdig komen op alle lessen en opdrachten uitvoeren.

Tijdens een traject schuldhulpverlening worden veel uiteenlopende afspraken gemaakt met belanghebbende. Van belanghebbende wordt onder meer verwacht: verschijnen op oproepen en gegevens opvragen bij instanties en inleveren bij de consultant.

Met zowel de verplichting tot het verstrekken van inlichtingen en het verlenen van medewerking wordt een beroep gedaan op de eigen verantwoordelijkheid van de belanghebbende.

De verzoeker dient maatregelen te treffen om de aflossingscapaciteit te verhogen, waaronder het vragen van kostgeld aan inwonende meerderjarige kinderen, het opzeggen van deelname aan loterijen en niet noodzakelijke abonnementen of verzekeringen, het verkopen van niet noodzakelijke bezittingen en het doen van een beroep op inkomensverhogende regelingen, waaronder alimentatie. Verder geldt dat voor wat betreft het verruimen van het inkomen geldt dat verzoeker zich naar vermogen zal moeten inspannen. Onder deze verplichting valt, in het geval van werkloosheid of parttime werk, ook het aanvaarden van iedere vorm van geaccepteerde arbeid. Verzoeker of belanghebbende dient dan ook actief te solliciteren. Hierbij gaat het om een inspanningsverplichting.

Artikel 7. Weigeringsgronden

In dit artikel is aangegeven in welke situaties of op welke gronden het college het verzoek tot schuldhulpverlening kan weigeren. Hierbij moet wel worden vermeld dat de toegang tot de schuldhulpverlening niet moet worden verward met de toegang tot de minnelijke schuldregeling.

Zoals ook in het vorige artikel aangeven is het de eigen verantwoordelijkheid van de verzoeker om de nodige informatie te leveren en medewerking te verlenen. In het geval er niet of in onvoldoende mate aan de verplichtingen is voldaan zal het college het verzoek tot schuldhulpverlening weigeren. Indien er een termijn is gesteld, dan dient deze gelet op bijvoorbeeld de gevraagde informatie redelijk te zijn. Over het algemeen zal twee weken voldoende zijn. De gestelde termijn (en de redelijkheid ervan) hangt echter samen met het type verplichting. Na verzuim wordt altijd één hersteltermijn geboden.

Naast de eigen verantwoordelijkheid is een goede motivatie cruciaal voor het slagen van de schuldhulpverlening. Daarom kan het college het verzoek weigeren indien verzoeker de naar het oordeel van het college benodigde hulpverlening niet wil zoeken en/ of aanvaarden. Zonder die hulpverlening is het immers niet mogelijk om de onderliggende oorzaak van de schulden op te lossen of aan te pakken. De kans dat het traject schuldhulpverlening mislukt is groot en dus is de maatschappelijke investering in een traject ongewenst. Denk hierbij aan de drugsverslaafde die geen hulp wil aanvaarden van b.v. Mondriaan.

Artikel 8. Beëindigingsgronden

In dit artikel is aangegeven in welke gevallen het college kan besluiten om de schuldhulpverlening te beëindigen. Het kan gaan om de situatie dat belanghebbende niet of in onvoldoende mate aan de verplichtingen als genoemd in artikel 5 heeft voldaan. In dat geval zal het college de schuldhulpverlening stoppen. Hieronder volgt een korte toelichting op de andere genoemde beëindigingsgronden:

Onder a en b: als belanghebbende voor de eerste keer niet voldoet aan verplichtingen en/of onvoldoende medewerking verleent, zal een waarschuwing worden opgelegd. Deze waarschuwing telt mee voor de vaststelling van het recidive.

Onder b: van beëindiging schuldhulpverlening wordt afgezien als elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt.

Onder c: het kan voorkomen dat niet alle schuldeisers akkoord gaan met de voorgestelde schuldregeling. De schuldregeling is dan niet tot stand gekomen. Resterende mogelijkheid is dan de WSNP. Die mogelijkheid is er echter ook niet altijd mogelijk, bijvoorbeeld als belanghebbende al eerder gebruik heeft gemaakt van de WSNP. In dat geval zal het college de schuldhulpverlening beëindigen.

Onder d: na het afgeven van de WSNP-verklaring is het traject bij de gemeente afgerond en volgt er een beëindiging.

Onder e: het kan voorkomen dat de belanghebbende is toegelaten tot de schuldhulpverlening op basis van onjuiste of onvolledige gegevens. Aan de hand van de juiste gegevens dient te worden nagegaan of het bestaande aanbod terecht is gedaan. Indien dit niet het geval is, zal het college het traject schuldhulpverlening beëindigen.

Onder f: als belanghebbende komt te overlijden zal het college de schuldhulpverlening beëindigen, ook als nabestaanden verzoeken de schuldhulpverlening voort te zetten. Een uitzondering hierop vormt de weduwe of weduwnaar die in gemeenschap van goederen getrouwd is geweest met de overleden belanghebbende.

Onder g: schuldhulpverlening staat open voor inwoners van Maastricht. Bij een verhuizing naar een andere gemeente zal schuldhulpverlening in Maastricht worden beëindigd, tenzij met de gemeente waar belanghebbende naar vertrekt afspraken zijn gemaakt over continuering, inclusief een vergoeding van de kosten die de gemeente Maastricht maakt. Een lopende minnelijke schuldregeling zal niet worden beëindigd.

Onder h : agressie, fysiek of verbaal, tegen medewerkers die belast zijn met de uitvoering van schuldhulpverlening is onacceptabel. Dit is de reden dat de schuldhulpverlening na misdraging door belanghebbende kan worden beëindigd. Belangrijk criterium voor het al dan niet beëindigen van schuldhulpverlening is de vraag of de gedraging dermate ernstig is dat er aangifte dient te worden gedaan conform bestaande protocollen binnen de gemeente. Als wordt voldaan aan het genoemde criterium zal de belanghebbende schriftelijk van de beëindiging op de hoogte worden gesteld.

Onder i : nadat het aanbod is gedaan kan alsnog blijken dat belanghebbende in staat is om zelf of met hulp van zijn omgeving zijn schulden te kunnen regelen. Dit kan aanleiding zijn om de schuldhulpverlening te beëindigen.

Onder j: gedurende het traject schuldhulpverlening kan blijken dat de hulp niet langer passend is. Het college gaat dan na welke andere hulp mogelijk is.

Onder k: het is de eigen verantwoordelijkheid van de belanghebbende om zich tot het uiterste in te spannen om de aan de schulden ten grondslag liggende oorzaken op te lossen. Indien belanghebbende zich hiertoe niet naar vermogen inspant wordt de schuldhulpverlening beëindigd. De maatschappelijke investering in schuldhulpverlening is dan onverantwoord, omdat het traject nauwelijks kans van slagen heeft. Onder dit artikel valt ook het gebruik maken van mogelijke hulpverlening door belanghebbende.

Onder l t/m m heeft geen verdere toelichting.

Artikel 9. Hardheidsclausule

In bijzondere gevallen kan het college ten gunste van de verzoeker afwijken van de bepalingen uit deze regeling, maar niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als regel. Er moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk worden aangegeven waarom in een bepaalde situatie van de regeling wordt afgeweken.

Artikel 10. Inwerkingtreding

Deze bepaling behoeft geen toelichting.

Artikel 11. Citeertitel

Deze bepaling behoeft geen toelichting.